

er ikke sagt ud fra den rigoristiske Opfattelse, at man ikke kan beklæde Stillinger i sin Ministertid. Derfor kan det ærede Medlem aldeles ikke hævde, at den tidligere Finansminister sad dog i Aktieselskabet den Gyldendalske Boghandel, thi jeg har aldeles ikke rettet nogen Kritik mod, at den højtærede Statsminister, saa vidt mig bekendt, fremdeles er Medlem af „Jydsk Telefonaktieselskab“ og af „Store Nordiske Telegrafelskab“. Der kan efter min Opfattelse ikke fremkomme nogen Intersekollision mellem disse Stillinger og Finansministerens Ministerstilling, og det er paa det Punkt, forekommer det mig, at Vægten maa lægges; lige saa lidt kunde der efter min Mening opstaa nogen Intersekollision for Finansminister Brandes som Finansminister og Bestyrelsesmedlem i Gyldendalske Boghandel. Men derimod er Muligheden for Kollision oplagt, naar den Mand, der er Uddeleren af Dispensationer i Byggesager, vedbliver at bevare en lønnet Stilling i et Byggeselskab. Der er en absolut Mulighed for Kollision til Stede, og jeg forstaaer ikke, at menneskelig og politisk Takt ikke har drevet den højtærede Justitsminister til straks at opgive denne Dobbeltstilling. Jeg skal henstille til den højtærede Statsminister, som selv har nedlagt en Kollisionstilling, nemlig sit Hverv i Nationalbanken, om han vil formaa den højtærede Justitsminister til at opgive denne Dobbeltstilling.

Det ærede Medlem Hr. Sven kom, den Gang han talte om disse Forhold, ind paa et højt mærkværdigt Sammensurium — jeg kan næsten sige Lobescoves — af Bemærkninger om, at Æresbevisninger blev jo ogsaa givet af de Radikale, de afholdt Festmaaltider for høje Embedsmænd, og Delinkventer blev trakteret med Bøf af den foregaaende Statsminister i hans Borgmestertid. Jeg maa dertil sige, at jeg ved overhovedet ikke, hvad det har med Ordenen at gøre. Hvis det i al Almindelighed var Udtryk for den Opfattelse, at naar man er imod Ordensvæsenet, maa man ogsaa være imod at hædre Mennesker, maa jeg gøre opmærksom paa, at den Konsekvens drager jeg ikke, og den kan man kun drage, naar man har en meget pueril Opfattelse af Diskussionen. Naar der her tales om Festmaaltider for højtstaaende Embedsmænd, vil jeg dog spørge, hvad det er for en Bepisning paa Prytaeon, det ærede Medlem Hr. Sven sigter til, jeg vil bede ham nævne et Eksempel, som kan forklare, hvad han mener. Jeg kender nemlig ikke til noget Festmaaltid

for nogen Embedsmand som en Æresbevisning. Og hvad de berømte Bøffer angaar, skal jeg tillade mig paa min Kollegas, den tidligere Statsministers, Vegne at oplyse, at han ingen Sinde i sin Dommertid har ladet nogen Delinkvent faa nogen Bøf eller nogen anden Art af Beværtning udenfor Arrestreglementet. Der er en eller anden Journalist, som i et eller andet Øjemed har opfundet hele Historien, og den finder saa det ærede Medlem Hr. Sven det virkelig rimeligt at føre frem i dette Ting i en alvorlig Diskussion.

Men saa kom det ærede Medlem ind paa en Paavisning af, hvorfor en parlamentarisk Kommission var nødvendig, og det skulde den altsaa være paa Grund af det radikale Regiments Vennepolitik. Det forundrer mig aldeles ikke, at det ærede Medlem i Spidsen for denne Skildring af Vennepolitikken nævnte, hvad han kaldte en polsk Jøde. Jeg forstaaer saa godt Hensigten dermed, som maa være yderst tiltalende for den konservative Forenings Formand her i København, jeg forstaaer saa udmærket denne Tendens. Men denne Historie om den polske Jøde og om den Koncession, som var givet ham, er jo blevet fuldkommen afsløret af den højtærede Trafikminister. Jeg benytter Lejligheden til at udtale min Tak til den højtærede Minister, fordi han baade paa dette og paa et andet Punkt saa skarpt værnede de to Administrationer, Postvæsenets og Statsbanernes, som nødvendigvis maa føres under skiftende politisk Ledelse, mod saadanne Bagholdsangreb som dem, det ærede Medlem Hr. Sven rettede paa dem, baade gennem denne Koncessionshistorie, hvori der altsaa ikke var Gnist af Sandhed, og i Bemærkningen om, at Hr. Andersen-Alstrup var udnævnt til Generaldirektør, fordi han stod Ministeriet Zahle nær. Den højtærede Trafikminister har sagt om disse Forhold, hvad der efter min Mening bør og skal siges derom, og jeg skal ikke føje et eneste Ord dertil. Men det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister paa samme Maade burde have taget sig af det ærede Medlem Hr. Svens Udtalelser, da denne som et Vidnesbyrd om Vennepolitikken nævnte Justitsministeriets, altsaa daværende Justitsminister Zahles, Beskikkelse af Sagførere til Udførelse af offentlige Sager. Hvis den højtærgde Justitsminister havde haft den samme Forstaaelse som Trafikministeren af det rigtige i at værne sin Administration mod saadanne Bagholdsangreb, vilde han jo let i Justits-